

บุญเกิดจากความสงบ

หลวงพ่อประสิทธิ์ ปุญญมากโร

เทศน์วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๑

วันนี้เป็นวันที่พวกเราได้กำหนดให้ศรัทธาชาวตำบลแม่แตงของเราทั้งแปดหมู่บ้านได้มาประชุมพร้อมเพรียงกัน ณ สถานที่วัดป่าหมู่ใหม่แห่งนี้ซึ่งเป็นนิมิตเครื่องหมาย เป็นอนุสรณ์ของพวกเราทุกคนที่ไม่เคยจับไม่เคยทำมา แต่เคยมีสมัยหลวงตามหาบัว ท่านเคยมาจัดโครงการช่วยชาติ ก็นิมนต์ท่านมาโปรดเมตตาที่นี่เมื่อหลายปีที่ผ่านมา แต่วันนี้เป็นเวลาของพวกเรา กำหนดขึ้น แล้วก็ไม่ใช่กำหนดขึ้นเฉพาะสถานที่ของเรา คือกำหนดทั้งประเทศให้ทั่วประเทศไทยของพวกเรา เพราะตอนนี้ประเทศชาติบ้านเมืองเราก็รู้ว่าชาวกันดีว่าเปลี่ยนแปลง มีการเสื่อมโทรมอะไรต่างๆอย่างนี้ อันนี้ทางโลก ก็อาศัยทางศาสนาที่จะมาช่วยแก้ไขให้ทางโลกฟื้นฟูขึ้นมาได้

ยกตัวอย่างหลวงตาท่านโครงการช่วยชาติก็ทำให้บ้านเมืองได้มีมรดก มีทองคำจำนวนหลายพันเป็นตันๆ นอกนั้นก็ยังมีเงิน

ดอกลดาร์จำนวนมากขึ้นมาก็อาศัยพระพุทธรูปศาสนา ถ้าอย่างนั้น
เรื่องวิกฤติที่ผ่านมามากหลายปีถ้าหลวงตาท่านไม่เมตตาก็คงจะยิ่ง
ยุ่งลำบากกว่านี้ ฉะนั้นเราชาวบ้านทุกคนก็คือมีฐานะมีภาวะมี
เพศมีอาชีพมีความเป็นอยู่เหมือนกันหมด คือจะต้องทำมาหา
กินดีนรนทุกคนทุกครอบครัว ฉะนั้นเรื่องที่ศาสนาช่วยเราได้ก็คือ
อะไร ก็คือบุญ

ส่วนบุญนี้ถ้าพูดถึงบุญที่เป็นส่วนของภายในเป็นส่วนของ
จิตก็ไม่มีรูปไม่มีตัวมีตน คือเป็นเรื่องของอารมณ์จิตเกิดขึ้นเป็น
บุญ ถ้าจะพูดเป็นเรื่องของรูปภายนอกคือร่างกายที่เราเห็นกัน ก็
คือเป็นส่วนที่เรามองเห็นได้ด้วยตา ว่าหน้าตาคนนี้มีบุญ รูปร่าง
ลักษณะสมบูรณ์ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ผิวพรรณวรรณะก็ผ่องใส
อย่างนี้ อันนี้เราดูกันได้ทั้งสองอย่างเรื่องบุญ คือดูได้ทั้งบุญ
ภายในคือบุญที่มองไม่เห็นอยู่ในจิต ถึงไม่มีรูป และบุญ
ภายนอกคือร่างกายของเราแต่ละคนนี่แหละ เป็นตัวบุญที่
มองเห็นได้ด้วยตาเหมือนกัน ถ้าร่างกายภายนอกไม่มีบุญอย่าง
เราเห็นคนพิการอย่างนี้ เราก็จะเห็นกันทุกคนแหละในศูนย์กลางคน

พิการ ก็เพราะอะไร เค้ามิบาป เค้ามิกรรม เค้าทำบาปไว้
เบื้องหลังมาให้ผล อย่างนี้เราก็เห็น อันนั้นคือเป็นเรื่องบาป เรื่อง
ไม่มีบุญ บุญมีน้อยแต่บาปมาให้ผลก่อน

ฉะนั้นคำสอนของพระพุทธเจ้าจึงมีสิ่งที่จะช่วยโลกได้คือบุญ
ทรัพย์คือบุญ อย่างที่ว่าหลวงตาทำการช่วยชาติอย่างเนี้ย ก็คือ
ทรัพย์ที่ได้จากญาติโยมทั่วประเทศนั้นแหละที่ร่วมบริจาค อย่าง
วัดป่าหมู่ใหม่ก็รวบรวมได้เป็นจำนวนมากอยู่ ท่านก็ให้ใบ
อนุโมทนาบัตรมาเป็นหลักฐานไว้ ก็ยังเก็บรักษาไว้อยู่ ก็
เพราะว่าเราเชิดชูพระพุทธศาสนาให้ดำรงคงมั่นอยู่กับแผ่นดิน
ประเทศชาติบ้านเมืองของพวกเขา ให้สืบทอดไปถึงลูกหลาน
เหลนของพวกเขาในภายภาคหน้า ก็อาศัยบุญ อาศัย
พระพุทธศาสนา อาศัยธรรมะคำสอนพระพุทธเจ้าเนี้ยแหละเป็น
เครื่องช่วย แต่ไม่ได้ช่วยด้วยวัตถุ ช่วยด้วยคำสอนนะ อย่างที่
หลวงพ่อบุญให้ต่อนเนี้ย ถ้าเราตั้งใจฟัง เราจำคำสอนได้ แล้ว
เรานำไปปฏิบัติเราได้รับผลแล้วเราแก้การปฏิบัติที่เราติดขัดให้
ถูกต้องลงได้ ก็เชื่อว่าเป็นผู้ที่มีศรัทธามั่นคงในพระพุทธศาสนา

ไม่เสื่อม คือการทำบุญก็จะทำตลอด คือไม่มีการที่จะทำให้อารมณ์เครียด อารมณ์ที่เป็นบาปเกิดขึ้นในจิต

อย่างชีวิตประจำวันของพวกเรา ยกตัวอย่าง อย่างวัดป่าหมูใหม่ของเราอยู่ที่นี้ บ้านหมูใหม่ไม่มีซั๊กหลัง แล้วศรัทธาที่ทำบุญอุปถัมภ์ใส่บาตรทุกวันก็หมดทั้งตำบลแม่แตงเรานี่ สิบหมู่บ้านนั้นแหละ บางทีตุ้เจ้าเพื่อนของท่านเป็นพระหนุ่มแข็งแรงท่านก็เดินไกล ท่านก็ไปถึงจนสุดเขตตำบลนั้นนะ คือไปโปรด โปรดเรื่องให้ศรัทธาได้ทำบุญ ให้ได้บุญได้บำรุงพระพุทธศาสนาอย่างหนึ่ง ให้ได้บำรุงผลบุญ บำรุงตระกูลผู้เราทำบุญใส่บาตรให้ได้บุญสืบต่อเนื่องกันไม่ให้ขาด ให้เป็นบุญเป็นนิจเป็นกิจประจำวันอย่างนี้ อย่างคนโบราณที่ทำกัน เพื่อนก็จะแต่งดากันเป็นประจำ ไม่ให้ขาด คือการทำไม่ขาดนี้คือเราทำไม่มากแต่เราทำไม่ขาด มันก็มากขึ้นไปเองเรื่องของบุญ ท่านเปรียบเหมือนกับว่า ฝนตกแต่ละเม็ดลงในโอ่งใหญ่ๆ คือเรื่องทำบุญก็เหมือนกัน ท่านว่าเรามีน้อย เราใส่ที่เราทำตามฐานะ ที่เราหามาได้ด้วยความบริสุทธิ์ เราใส่เท่าไรก็เป็นบุญมากเพราะว่าเหมือนเม็ดฝนแต่ละเม็ดที่ตกลง

ในโอง มันทกทีละเม็ดแต่มันทกตลอดทั้งวันทั้งคืนมันก็เต็มโอง
ใหญ่ๆได้ นี่ท่านเปรียบเทียบภายนอกให้เราเห็นการทำบุญ การ
ทำบุญของเรามันก็สมบูรณ์ขึ้น

แต่บางคนนี่ เออ ก็คิดไปอย่างหนึ่ง ก็คิดไม่รู้จักผลบุญ หรือ
บางทีก็ไปทำลายบุญตัวเองอย่างนี้ หรือว่าไปทวงบุญว่าทำบุญ
แล้วมันไม่เห็นเป็นบุญ มันไม่เห็นอะไรมาช่วย อันนั้นท่านบอก
เป็นความคิดผิด เรื่องบุญที่เราทำถูกต้องนี้ ให้ผลอย่างเดียวคือ
ให้ความสมบูรณ์ ให้ความถูกต้อง ให้ความอิม ให้ความเต็ม
ท่านจึงเรียกว่าบุญ ท่านแปลเป็นความหมายหลายอย่าง ถ้าเรา
รักษาอารมณ์อย่างนั้นไว้ตลอดนะ เราจะได้รับผลบุญเห็นบุญ
ท่านยกตัวอย่างสมัยครั้งพระพุทธเจ้าของเรา นะที่เรียกชื่อว่า
นายบุญ ที่มีในพระไตรปิฎก ที่เป็นชาวนาไถนาจะปลูกข้าว นะ
ทำบุญกับพระอริยเจ้า พระสาวีบุตร พระอัครสาวกของ
พระพุทธเจ้า แล้วก็บุญให้ผลเร็ว พอไถนา ยังไม่กีชั่วโมง ก่อน
ขึ้นไถทั้งหมดเป็นทองคำทั้งหมด ท่านก็ยกตัวอย่างมาสอนพวก
พุทธบริษัทหรือศรัทธาญาติโยมที่คนเกิดมาสุดท้ายภายหลังให้มี

ความเชื่อในการทำบุญ แล้วก็เคารพในบุญให้ถูกต้อง ก็อันชี้ไถ่
แผ่นดินธรรมดานี้กลายเป็นทองคำทั้งทุ่ง เป็นทองคำจริงๆ ท่าน
ว่าอย่างนั้น เพราะตัวเองก็ไม่ว่าเป็นทองคำ เข้าใจว่ากินข้าวผัด
เวลาแล้วเกิดลมหน้ามืดตาลาย พอไปดูจริงๆมันเป็นทองคำทั้ง
ทุ่ง ต้องไปแจ้งพระเจ้าปเสนทิโกศลเพื่อจะมาควบคุมทรัพย์อัน
จำนวนมาก เพราะนาทุ่งใหญ่ๆเป็นทองคำหมด นั่นนะผลบุญที่
ออกผลในพระพุทธศาสนา เป็นไปตามนั้นนะที่นี้ เป็นทองคำ
จริงๆไม่ใช่ว่าเป็นลมตาลาย เป็นตะคริว ไม่ใช่ เพราะว่าผลที่
ได้รับจากพระท่านไปเมตตา ท่านเป็นพระผู้บริสุทธิ์ ท่านมีบุญที่
จะแผ่ให้ได้ ด้วยความรวดเร็วหรือด้วยความเต็มใจอย่างนี้ ก็เห็น
ผลขึ้นมาหละที่นี้

อันนี้เป็นตัวอย่าง ตัวอย่างพวกเรา เราไม่ได้เป็น แต่ก็เราจะ
เห็นผลแต่ละคน ถ้าเรามีศรัทธาเคารพหรือตั้งใจไม่ให้จิตคิดทาง
บาปหรือว่าคิดไปตำหนิบุญที่เราทำ หรือว่าไปทวงบุญที่เราทำ
ว่าทำไมมันไม่มาช่วยเราอย่างนี้ มันไม่ใช่ บุญเป็นของดีที่สุดใน
พระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าจะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา

ก็อาศัยบำเพ็ญบุญ สร้างบารมี ๓๐ ทัศน์สมบุรณ์มา จึงได้ตรัสรู้
เป็นพระพุทธเจ้า แต่พวกเราในสมัยนี้เราก็ห่างไกลมาตั้ง ๒๕๕๑
ปี การทำบุญก็ยังทำความสมบุรณ์ให้แก่เราผู้ทำอยู่ทุกคน ถึงทำ
มากทำน้อยอย่างใส่บาตรพระตุ้เจ้าอย่างเนี้ย ท่านก็รับหมด
ท่านไม่เลือกว่า เออ อันนี้ทำน้อยไม่เอา หรือว่าอาหารท่านก็ไม่
ตำหนิ ท่านก็รับแล้วที่ท่านก็เอามาใช้มาฉันบริโภคให้เราได้รับ
ผลบุญ อันใดเป็นสิ่งที่เราปฏิบัติเป็นกิจประจำวันอยู่ทุกวัน พระ
ท่านก็เดินปฏิบัติทุกวันที่นี่

เหตุนั้นบุญของอำเภอดำบลแม่แตงเราจึงได้เป็นตำบลใหญ่
และก็การทำบุญของพวกเราแต่ละวัดทั้งหมดในหมู่บ้านเนี้ย ก็มี
วัดกันครบหละที่นี้ มีทั้งวัดบ้านและวัดปฏิบัติ อย่างวัดป่าหมู่
ใหม่เราเป็นวัดปฏิบัติอะไรอย่างเนี้ยแล้วเราก็อยู่กันมาคุ่นเคย
อย่างสมัยหลวงพ่อกฐแก้วอย่างนี้ กับหลวงพ่อกัที่ท่านก็นับถือ
มาก ที่ท่านจากไป ก็เคารพนับถือกัน นี่เป็นเรื่องที่ว่าการทำบุญ
ในพระพุทธศาสนา หรือว่าศาสนาช่วยโลกได้ อย่างตัวอย่างที่ว่า
ผลบุญที่เราได้รับนั้น แล้วอีกอย่างหนึ่งการปฏิบัติกับ

พระพุทธศาสนาเรามีครูบาอาจารย์ฝ่ายปฏิบัติได้มาอยู่ ได้มา
อบรมสั่งสอนเรา อันนั้นก็เป็นบุญอีกส่วนหนึ่ง ท่านเรียกว่าเราได้
ยินได้ฟังคำสั่งสอนของท่านก็เรียกว่า **ธัมมสวนมัย** คือบุญเกิด
จากการได้ฟังคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า จากท่านผู้ปฏิบัติอย่างนี้
ก็เป็นที่มาของบุญของพวกเราทั้งหลาย

แล้วนอกนั้นสถานที่ที่มีความสงบสงัดมีป่าธรรมชาติที่
สมบูรณ์ด้วยการที่รักษาบำรุงส่งเสริมมาตลอด อย่างทุกวันนี้เรา
ก็จะรู้ว่าวัดป่าหมู่ใหม่ เค้าก็จะรู้กันไปทั่วประเทศไทยหละ
คราวนี้ ว่ามีความแตกต่างเป็นวัดป่าที่รักษาธรรมชาติได้มากอ
อย่างนี้ อันนี้เป็นเรื่องความดีที่อยู่กับที่ที่พวกเราเห็นกัน ที่พวกเรา
ได้เป็นเจ้าของทุกคน คือไม่ใช่ประจำหมู่บ้านไหน เป็นวัดของ
ประเทศไทย เป็นวัดของจังหวัดเชียงใหม่ภาคเหนือทั้งหมด
ทั่วไปถึงภาคอีสานภาคอื่นด้วย แล้วก็มีญาติของหลวงพ่อด้วย
แล้วเขาก็ขอให้ไปอยู่อีสาน หลวงพ่อก็ยังไม่ไปยังพักอยู่ อันนี้ก็
ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งที่เราได้ทำบุญติดต่อเนื่องกันมายาวนาน แต่
ละบ้าน ก็ได้มาทำบุญมาถวายสังฆทานได้มาดูสถานที่กัน น้อย

คนที่ไม่ได้มา ถ้าเปรียบเทียบอย่างทางฝ่ายโน้น ฝ่ายทางตำบลอินทขิลยังแตกต่างกันมากเลย อย่างวัดท่านพระอาจารย์เปลี่ยนนี้ หลวงพ่อเคยจำพรรษาเมื่อ๒๕๑๐ ตอนขึ้นมาอยู่ได้สองปี ก็มีคนใส่บาตรแค่เจ็ดคนนะ บ้านปงบ้านใหญ่ๆ ก็มีแค่นั้นนะ หมู่บ้านเค้าเป็นตั้งหลายร้อยเกือบพันหลังคามั้ง บ้านปงบ้านทางนั้นนะ ทางดงนะ มีคนศรัทธาใส่บาตรแค่เจ็ดคนประจำ แต่ก็พออิมพอฉันอยู่ แต่ว่าบ้านเยอะแต่คนใส่น้อย แต่ว่าทางตำบลแม่แตงเรา นี่ทุกหมู่บ้านที่ตู้เจ้าพระไปบิณฑบาตร ก็จะมีใส่บาตรกันเต็มทุกๆ สาย ก็ยังดูว่าความแตกต่างกัน อ้าเภอเดียวกัน ต่างตำบลต่างเขตกันแค่นี้ ใกล้กันอยู่ก็ยังต่างเลย เพราะความศรัทธาของผู้คน อันนี้เป็นสิ่งที่ให้เรามีความภาคภูมิใจในบุญที่พวกเราได้ปฏิบัติกับวัดกับพระพุทธศาสนา ก็เป็นการอบรมจิตใจในการทำบุญให้ลูกให้หลานของพวกเราได้เห็นไว้ คือเป็นการสอนโดยภาคปฏิบัติ คือการสอนด้วยสาธิตหรือว่าปฏิบัติให้เห็นว่าการทำบุญนี่เป็นการที่บำรุงรักษาเชิดชูประเทศชาติศาสนาให้ดำรงอยู่ได้ตลอดมาถึงเกี่ยวข้อมาถึงในหลวงของพวกเรา ก็มีความ

ห่วงใยและอาศัยบุญปกครองประเทศมาตลอด เราก็จะเคยได้
ยินข่าวประจำวันทุกคนนะ ทำยที่สุดเในหลวงก็ต้งมีโอวาทให้
โอวาทเในตอันท้ายทุกคร้ง เค้าก็เร่องการทำบุญ ยกตัวอย่างเ
หลวงก่อนว่าให้ฝึกให้เตรียมตัวจากนี้ไปให้ใช้เศรษฐกิจเพียงพอ
อย่างนี้ เพราะเในหลวงท่านมีบุญมาก มองเห็นไกล เรายังไม่เชื่อ
เพราะว่ามันเริ่ม มันยังไม่นาน มันเป็นแต่เพียงว่ามีความรู้สึกที่
จะเตือน ยังไม่ถึงที่มัน แต่ถ้าคนไปปฏิบัตินี้ก็จะถูกต้ง เพราะวา
ตอไปเในอนาคตก็จะเป็นอย่างนั้น ปัจจุบันที่เรเเป็นอยู่ก็เเป็น
อย่างนี้ เรายกับ่นกันอยู่ว่ามันเป็นเร่องเกี่ยวกับหลายๆอย่าง
ปัจจัยภายนอก วัตถุเครื่องอุปโภคสถานที่อยู่จำนวนประชากร
อย่างนี้ เรายกัรู้กันว่ต่างไปหมด มันก็เเป็นไปตามโลกหละที่นี้

ฉะนั้นถ้าเรเไม่แก้ไขไปตามโลก เรายจะเอาแบบที่เคยเจริญ
มา เคยเหลือล้นมาอย่างนี้ไม่ได้ เรายจะต้งลดลง เรายจะต้งปรับ
ให้เข้ากับสภาพกับฐานะความเป็นอยู่ หรือสิ่งที่เรเไม่จำเป็น เราย
ก็ต้งงด อันนี้เเป็นธรรมดา แต่สำหรับชาวบ้านเรากัสิ้นเปลือง
กว่าพระที่ปฏิบัติอยู่แล้ว เพราะเรเต้งทำงานใช้กำลังกายต้ง

เหนื่อยต้องกินข้าวหลายมื้อ ถ้าอย่างงั้นมันก็ไม่ไหว เพราะกำลัง
กายนี้เป็นตัวที่จะสร้างสรรค์สร้างสมบัติทั้งหลายมาเป็นเครื่อง
อยู่กันทุกคน ถ้าเรามากินข้าวมื้อเดียวอย่างตุ่อย่างพระนี่ก็ต้อง
มาภาวนาอย่างนี้ เหตุนั้นชาวบ้านเราเป็นฆราวาสเราจะต้อง
ทำงานออกกำลังจะต้องเหนื่อย จะต้องกินเพื่อให้มีการทำงาน
ได้รับผลอะไร มีพลังร่างกายช่วยทำงานหารายได้เต็มที่ คือการ
เลี้ยงชีวิตด้วยตัวเราเอง ฉะนั้นเมื่อเราเข้าใจเรื่องนี้ เราก็รู้จัก
แก้ไขส่วนเฉพาะตัว ส่วนเฉพาะครอบครัวของใครของมันแล้วก็
สอนลูกสอนหลานแต่ละคน

ฉะนั้นเมื่อคนเมื่อก่อนนี้ไม่ค่อยมีโรงเรียนอย่างสมัยนี้ ยังไม่
เจริญ ยังไม่มีครูสอน มีแต่พ่อแม่สอนลูกสอนหลานแต่ละ
ครอบครัวกันเอง อย่างหลวงพ่อก็เหมือนกันสมัยก่อนก็ยังไม่
ได้เข้าโรงเรียน พ่อก็สอนที่บ้านก่อนที่จะเข้าเรียนอย่างเนี้ย ก็ขึ้น
ประถมก็จบไปจากพ่อก่อน พอไปเข้าเรียนก็ไม่ยากเพราะมัน
เป็นได้หลักอักขระอะไรหมดแล้ว อันนี้สมัยนี้เราไม่ได้ทำกัน
เพราะเด็กก็ปล่อยให้อนุบาลหรือให้ใครคนอื่นไปเลี้ยงไปสอนให้

อะไรอย่างเนี่ย เมื่อไม่กี่วันนี้ก็มีคนเอาเด็กมาฝากคนหนึ่งอายุ ๑๑ ปี เสียมาก พ่อเค้าก็ไม่มีทางที่จะช่วยได้ ก็เอามาฝากอยู่ได้ สามสี่วันก็หนี แล้วก็เอาไปส่งที่ลำพูนไปแล้ว เค้าบอกว่าเด็กมัน ช่วยไม่ได้แล้วไม่มีทาง เพราะว่ามันเล่นเกมมันติดเกมแล้วมันไม่เอาอะไรเลย แล้วมันทำตัวเหมือนผู้ใหญ่ เหมือนนักเลงเหมือนอะไร แค่อายุ ๑๑ ปีนะ เอาหนังสือให้ก็วิ่งหนี ไม่อ่านไม่ดู มันก็เป็นตัวอย่างให้เราเห็น

เหตุนี้เรานึกถึงอดีตที่ผ่านมาทุกคนก็จะมีความทรงจำ เหมือนกันว่ามันเจริญในทางปฏิบัติทางธรรมมาก่อน เพราะโลกเปลี่ยนแปลงมาเป็นทางวิทยาศาสตร์ สิ่งใหม่ๆที่เกิดขึ้นมาหรือว่าการฝึกการสอนการเลี้ยงดูการปฏิบัติต่อครอบครัวก็ไม่เหมือนเมื่อก่อนแหละทีนี้ ก็ทำให้เรามีความเดือดร้อน เพราะว่าสมัยก่อนท่านปฏิบัติกันถูกต้อง ท่านก็สมบูรณ์อยู่เย็นเป็นสุข เรียกว่าไม่มีเรื่องกระทบกระทั่งอื่น ไม่มีการอดอยาก ไม่มีการถกเถียงต่อกัน ไม่มีการปะทะประทุกันเมื่อก่อน เพราะเดี๋ยวนี้ก็เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างมันเปลี่ยนแปลงเสื่อมโทรมให้เราเห็นอย่างนี้ มีแต่

ทางศาสนาทางธรรมะเท่านั้นแหละที่จะไประงับคือความสงบ
นั้นแหละ

อย่างในหลวงอย่างเนี่ยคือระงับด้วยความสงบคือนิ่ง ไม่
ต้องใช้คำพูด ถ้าใช้คำพูดแล้วก็ไม่จับที่หุละทีนี้ เพราะต่างคน
ต่างก็มีคำพูดเกิดขึ้นผุดขึ้นเหมือนน้ำแหร่น้ำพุร้อนอย่างนี้ มันไม่
นิ่งซักที มันยิ่งร้อนใหญ่ อย่างน้ำพุร้อนน้ำที่ไหนก็เหมือนกัน ถ้า
เป็นน้ำสงบน้ำนิ่งๆอย่างเราเอาไว้ในแก้วหรือในขวดอย่างเนี่ย
มันก็สงบนิ่งหรืออยู่ในตู้เย็นอย่างนี้ มันก็จะนิ่งแล้วมันก็จะเย็น
จ๋า กินสบายใจเรา คราวนี้ถ้าไม่อาศัยความสงบ อาศัย

พระพุทธรูปศาสนาเข้าไประงับมันก็ยาก มันก็เดือดร้อนมันก็ไม่นิ่ง

ดังนั้นการทำบุญด้วยความสงบอย่างที่ได้บาตรอย่างนี้ ทำ
ด้วยความสงบ บางทีการใส่บาตรอย่างนี้บางคนก็ไม่ค่อยเข้าใจ
เพราะคนไม่ได้ใส่ประจำบ้าง ถ้าคนใส่ประจำก็เข้าใจหุละ รู้จัก
เพราะว่าทำทุกวัน อันนี้อย่างสมัยแต่ก่อนนี้ หลวงพ่อมาอยู่ก็
บางคนเค้าก็ขอพร เค้าใส่บาตรแล้วเค้าก็นั่งขอพร ทีนี้พระท่านก็
เกรงใจ ท่านก็มีความรู้สึกเพราะว่าการบิณฑบาตรแต่โบราณนี้

ไม่ได้ให้พร คือท่านรับด้วยความสงบ ท่านเอาจิตเมตตาด้วยความสงบแล้วท่านก็รับแล้วท่านก็เดินไป แต่ทุกวันนี้เค้าก็ทำกันทั่วประเทศแหละที่นี้เพราะตัวอย่างมันกระจายทั่วไป ที่นี้พระท่านเกรงใจไม่กล้าจะพูด โยมก็บอกว่า เออ ทางชลประทานหัวป่าห่าเราจะไปให้ เปลี่ยนทางกันไปห้วยเฮี้ยซะ เราจะสอนเค้าให้ บอกว่าทำไมไม่ให้พร ที่ไม่ให้พรเพราะว่าเอาแบบพระพุทธเจ้ามาใช้ ถ้าให้พรแล้วมันผิดวินัยของพระข้อหนึ่ง วินัยพระปาติโมกข์พระมีข้อหนึ่งที่ว่ายืนให้พรแล้วโยมก็จะไม่ได้บุญก็เป็นบาป แทนที่ให้พรเป็นบุญแต่ท่านกลับมาเป็นบาป เพราะว่าผิดพระวินัย ดังนั้นท่านจึงให้บอกว่าให้มารับพรที่วัด ถ้าคนไหนจะเอาพระ หรือคนไหนจะเอาพรวันเกิด อย่างบางคนก็ตรงวันเกิดตัวเองใส่บาตร อย่างนี้ ก็ต้องเอาเค้าเข้ามาให้ท่านนั่ง แล้วก็นั่งรับพร แต่ถ้าว่าตุ้เจ้ายืนรับพรแล้วโยมนั่งอย่างนี้ ท่านบอกว่าผิดวินัยในเสขียวัตร ข้อท้ายๆก็เลยบอกเค้าให้เขาเข้าใจ ที่นี้เขาก็เข้าใจกันหมดแหละที่นี้ แต่วัดอื่นเค้าก็ยังทำอยู่ บางที่พอมหาเปรียญเค้าเรียนสูง จบประโยคสูงเค้าก็ไมู้ความหมายเค้าก็ทำอยู่ แต่หลวงพ่อก็อทำ

ตามหลักพระวินัยที่ว่ามันไม่ถูก ก็เลยบอกว่าต้องรับด้วยความ
สงบนิ่ง แล้วก็แผ่เมตตาจิตแล้วก็รับต่อไป อันนั้นเป็นบุญที่เกิด
จากการบิณฑบาตร ถึงไม่ต้องให้พรเพราะว่าท่านเมตตาทางจิต
แล้ว ก็ยังเป็นบุญอันที่ถูกต้อง

เพราะฉะนั้นคนไม่เข้าใจก็ เอ้อ บางทีไม่ได้บุญเพราะตุ้เจ้า
ป็นพรให้ แค่ออย่างนี้ก็เป็นข้อสงสัยของคนทำบุญที่ไม่เคยปฏิบัติ
จะต้องได้ขอพรก่อนถึงจะได้บุญ ก็ที่สาขาอื่นก็เคยมี พอตอนนี้
สาขาหลวงพ่อก็มีถึง ๒๐กว่าแห่ง ที่เขาไม่รู้ ตุ้เจ้าเขาก็เกรงใจไม่
กล้าบอก เคื่ากัว่ากัน ฉะนั้นเราที่นี้เราเข้าใจกันหมด คือท่านก็จะ
เดินแบบรับด้วยความสงบและท่านก็เดินต่อไปแต่ท่านก็เมตตา
ให้พรตามแบบของพระพุทธเจ้า อันนี้มันถูกต้องทางพระวินัย
และก็ไม่เป็นบาปเพราะว่าเป็นบุญที่ว่าไม่ผิดในวินัยที่
พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ หรือบางที่ท่านว่ายขึ้นต่อขึ้นก็ได้ แต่
ส่วนมากโยมเคารพพระมากก็มันก็ไม่กล้าขึ้น แต่จะต้องให้มี
เกื่้าอัน่ง ก็เลยเข้าใจกันจากนั้นมาวันนี้ก็เป็นการทำเป็นนิจหละที่

นี้ ถึงพระองค์ไหนมาท่านก็เดินสบายเพราะว่าท่านให้พรในจิต
สงบไปในตัว

แล้วพรไม่ใช่ว่าเป็นเรื่องบุญ ถ้าพูดถึงเรื่องพรที่ให้โยมเป็น
ประจำคือเป็นธรรมเนียมแหละ เรียกว่าท่านถือว่าเป็นการแสดง
ธรรมใจ ที่ว่าผิดวินัยก็เพราะว่ามันเป็นการแสดงธรรม คือการให้
พรมันไม่ใช่ว่าเป็นการให้บุญ เป็นการแสดงธรรมให้ อย่างที่ว่า
ให้มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ อย่างความหมายของพรว่าอย่างนั้น
คือเป็นการสอนไปในตัวให้เราารู้จักว่าถ้าเราได้ทำบุญอย่างไ้
บาตรใส่ปัจจัยครบทั้งสี่อย่าง เราก็เจริญด้วยทรัพย์สิน ด้วยอายุ
วรรณะ ทุกสิ่งทุกอย่าง ผลบุญก็จะให้ผลแก่เราทุกคน
ความหมายท่านมีความหมายอย่างนี้ จึงว่ามันไม่ใช่เป็นชื่อของ
บุญ หรือว่าเป็นคำว่าบุญ เป็นคำสอนต่างหาก ที่ท่านให้พรแต่
ละครึ่ง คือสอนแบบเป็นภาษาบาลี ถ้าแปลเป็นภาษาไทยภาษา
เมืองก็เรียกว่าคือให้เจริญรุ่งเรืองหรือว่าให้พรกันแบบว่าขอให้
อายุมันขวัญยืน ให้ทำมาหากินสะดวกคล่องแคล่วร่ำรวยอย่างนี้
แต่ว่าไม่ใช่บุญ เป็นคำพูด

บุญจริงๆนี้เกิดอยู่ในจิต อยู่ในเจตนาในความสงบนิ่ง ส่วน
ต้นบุญต้นบุญที่มาของบุญนะ อย่างที่ว่านายบุญที่หลวงพ่อก
ยกตัวอย่างว่าก่อนขึ้นไถ่ทั้งทุ่งเป็นทองคำทั้งหมด ก็เลยให้ชื่อว่า
นายบุญ มาในพระพุทธศาสนาในพระไตรปิฎก มาเป็นประวัติ
ตัวอย่างของชาวพุทธเราว่า ชาวพุทธไม่ได้มีสมบัติไปแจกจ่าย
ให้เหมือนศาสนาอื่น แต่ท่านช่วยชาติบ้านเมือง ช่วยพุทธบริษัท
ศรัทธาญาติโยมผู้นับถือให้ได้มีความอุดมสมบูรณ์กัน ทั่วถึงกัน
ทุกภาคที่ถือพุทธและก็ทั่วประเทศที่ถือพุทธด้วย แต่ทุกวันนี้เราก็
รู้ข่าวว่าพุทธก็แผ่กระจายไปทั่วโลก ไม่ใช่เฉพาะประเทศไทยเรา
หลายประเทศที่เจริญอยู่ก็เพราะเป็นเรื่องพุทธศาสนาได้ช่วยใน
ส่วนบุญนั้นนะ คือหลักของบุญที่เกิดจากจิตศรัทธาจริงๆ
เพราะว่าที่พึ่งภายนอกเราก็พอมี เพราะส่วนบุญที่พึ่งท่านถือว่า
เป็นที่พึ่งภายใน ทุกคนก็อยากเป็นที่พึ่งทางใจ เพราะที่พึ่งทางใจ
นี่เป็นที่พึ่งที่แน่นอนหนามันคงและก็ยังยืน ถึงเราตายจากชาตินี้ไป
เกิดชาติหน้าอีก กุศลผลบุญที่เราเก็บสะสมรวมไว้ที่ใจก็ตาม

ส่งผลไปตลอดแหละที่นี้เหมือนที่ว่าน้ำหยดลงในตุ่ม มันหยดลงที่
ละเม็ด ห่างๆนานๆ ชักหยดนานๆมันก็เต็มโอ่งได้

ถึงการทำบุญที่พวกเราทำอยู่กับพระพุทธศาสนา บุญที่เรา
ทำประจำคือบุญบิณฑบาตวันนี้ก็ถือว่าเป็นบุญที่หนึ่งของ
พระพุทธศาสนา ที่ว่าที่หนึ่งเพราะอะไร เพราะว่า เป็นกิจของ
พระพุทธเจ้าตั้งแต่พระพุทธเจ้ามีพระชนม์ชีพอยู่ ก็จะต้องออก
บิณฑบาต เหมือนเราที่เราเป็นชาวบ้านเหมือนกัน กิจขั้นหนึ่ง
เราก็คือต้องเตรียมหนึ่งข้าวหุงข้าวก่อนอย่างอื่น ก่อไฟก่อน แต่
เดี๋ยวนี้มันเจริญ ก็มีไฟฟ้ามีอะไรทำการพัฒนาไปมันก็เร็วขึ้น ก็
เหมือนกันกับว่าพุทธศาสนากับโลกก็เลยเป็นคู่กันมาแล้วก็
ตรงกันด้วย เพราะญาติโยมจะต้องเตรียมจะต้องใช้เวลาก่อน
ลูกก่อน ตื่นก่อนกว่าข้าวจะสุกอย่างเนี่ย กลัวจะไม่ทันใส่บาตร
เพราะว่าพระท่านก็ให้เวลา บางคนนี่ถ้ายังไม่ใส่บาตรก็ไม่ยอม
กินเพราะว่ากลัวจะไม่ได้บุญมาก แน่ะ! อย่างนี้ หรือบางที
ลูกหลานอยากกินก็ไม่ให้กิน ต้องให้เอาไปใส่บาตรก่อนเพราะว่า
เคารพในบุญ ให้ส่วนวัตถุที่เราทำนั้นไม่มีของเสียเก่า ให้เป็น

ของใหม่ของดี ไม่ให้มีรอยเรียกว่าคนเมืองเรียกว่าชี้ซากนะ คือ
เอาของใหม่ๆ ทำสุกใหม่ๆ ทำให้ดีด้วยความศรัทธาเลื่อมใสด้วย
ใจที่หวังผลบุญ

อันนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะให้เราได้ฟังบุญที่ว่า เออ ใจเราอยู่
ด้วยบุญจริงๆ คือบางครั้งบุญไม่มีตัวแต่ก็ยังดูได้ว่ามีผลออกมา
ความแตกต่างที่ว่าบุญมากบุญน้อยอย่างเนี่ย เราก็ไม่เห็นตัวมัน
แต่ว่าเวลามันให้ผลก็จะเห็น ว่า เอ้ คนนี้เค้าก็ไม่ได้ทำมากแต่
เค้าก็มีผลบุญอะไรช่วยเค้าได้เยอะ ก็เพราะว่ามันเกิดจากจิต
เกิดจากตัวเจตนาอันนั้นมันให้ผล มันมากมันน้อยอย่างนี้ ก็อย่าง
ตัวอย่างนายบุญอย่างนี้ แล้วก็ไม่มีคนอื่นที่จะทำได้ อย่างนาย
บุญอีกในพระพุทธศาสนา ก็เป็นบุคคลตัวอย่างคนเดียวอันนั้นนะ
ตลอดมา คนอื่นทำก็เป็นบุญไปเหมือนกันแต่ว่ามันไม่เท่า
เพราะว่าได้มากได้น้อยต่างกันอย่างนั้น เพราะว่าด้วยพลังบุญ
ด้วยคุณศีลธรรมบารมีธรรมของพระสาวกบุตร พระอัครสาวกผู้
ท่านมีความบริสุทธิ์ไม่มีกิเลส เป็นผู้มีจิตใจใสสะอาดบริสุทธิ์ มี

บุญเต็มเปี่ยมเหลือล้นแล้ว ก็เลยได้ เหมือนน้ำล้นโอ่งล้นถังแล้ว
นี่ มันไม่บกพร่องแล้ว

ฉะนั้นเรื่องการที่เราได้บำรุงพระพุทธศาสนา หรือการที่เรา
ได้มาอบรมทำคำสอนพระพุทธเจ้าในทางปฏิบัติ เราจะได้เข้าใจ
ปฏิบัติแก้ความคิดความเห็นผิดบางอย่าง อย่างที่ว่าบุญเข้าต้อง
ปันพรไปทุกคนๆอย่างนี้ โห่ กว่ามันจะเสร็จนี่มันก็เสียเวลาถ้า
คนเยอะๆนี้ หลวงพ่อเคยไปบิณฑ(บาต)ที่แม่สายกับท่านวิชัย
ท่านเป็นสายทางให้พรหละ ท่านบอกว่าท่านอาจารย์ไม่ต้องให้
หรรอก ผมให้คนเดียว โอ้ย แม่สายมันอำเภอใหญ่ คนใส่หลาย
กว่าจะมาถึงวัดมันจะเก้าโมงสิบโมงแล้ว มันหลายคนมันก็ให้ไป
จะยืนรอกันไปอย่างนั้นนะ นั่นหละท่านบอกว่าพระพุทธเจ้าท่าน
ไม่ได้ทำอย่างนั้นนี้ ครูบาอาจารย์ที่หลวงพ่อบวชได้ฝึกนี้ท่าน
ก็รับไปด้วยความสงบและมันก็ไม่เสียเวลา ท่านก็เมตตา
อธิษฐานจิตให้ตลอดหละที่นี่ เป็นบุญกันไปเหมือนกันหมดหละ
ที่นี่ คือไม่ต้องว่าพรก็เป็นบุญ เพราะว่ามันเกิดก่อนพรแล้ว
บุญนะ ส่วนพรนั้นมันเกิดทีหลัง

ที่นี้คือเป็นคนที่เข้าใจหลักบุญที่เกิดจากความสงบที่นี้ เกิดจากการที่ไม่ใช้ภายนอก ใช้ภายในเป็นหลักและก็เป็นการใช้ฝึกอบรมจิตให้เรามีสมาธิด้วย คือจะเป็นพลังของสมาธิต่อไป ด้วยละที่นี้เพราะว่าเราฝึกไปบ่อยๆ ฝึกประจำเข้ามันก็บุญก็จะอยู่ข้างใน ไม่ไหลไม่หลงออกมาข้างนอกละที่นี้ มันจะเห็นบุญในใจตัวตลอด จะต้องใช้ความสงบ อย่างที่พวกฝึกมา ฝึกปฏิบัติธรรมที่นี้ก็เหมือนกัน ก็จะต้องมาอยู่ด้วยความสงบกันทั้งหมด ก็ได้ความสงบจากที่นี้ กว่าทุกพงที่ผ่านมานะเพราะว่าสถานที่ที่สงบ และที่สิ่งต่างๆเสี่ยงกระทบ บ้านเราก็อยู่ไกลอะไรอย่างนี้ ถึงสายวัดบ้านหรือไร วัดก็มีศรัทธาเลื่อมใสก็พูดถึงหลวงพ่อกันเหมือนกันว่าวัดป่าหมู่ใหม่มันไม่เหมือนที่อื่น มันเป็นป่าธรรมชาติมันจริงๆ มันไกลบ้านจริงๆ ท่านบอกว่าบางที่ถ้าไม่มีความอดทนก็อยู่ไม่ได้ ก็เดินบิณฑบาตก็ไกล ท่านก็เคยพูดถึงอย่างท่านอนันต์ที่วัดดอนจั่นนี้ ท่านบอกว่าคุณมีความศรัทธาวัดป่าในเชียงใหม่ทั้งหมดนี้ ผมศรัทธาวัดป่าหมู่ใหม่แห่งเดียว เพราะว่าผมไปเห็นกับตัวและมากราบหลวงพ่อกี่กู่ด้วย เพราะ

วัดอื่นนี่มันไม่สมบูรณ์เป็นปาธรรมาชาติเหมือนหมูใหม่ แล้วก็ไกล
ด้วย บิณฑบาตรถ้าไม่มีความอดทนก็สู้ไม่ไหวท่านว่าอย่างนี้
ท่านก็อยากเอาลูกศิษย์มาฝึกอยู่แต่ก็กลัวว่าจะสู้ไม่ไหว ท่านพูด
อย่างนี้ อันนี้เป็นคำพูดที่ออกจากปากด้วยความที่เห็น ด้วยการ
ที่ได้มาเห็นแหละ อย่างครูบาเทืองนี่ก็เคยมา ท่านก็ชมว่า เอ้อ
หลวงพ่อก็คือเลือกที่สร้างที่วัดได้ดี น่าอยู่ร่มรื่นสงบ แต่ตอนท่าน
มาหลวงพ่อก็คือไม่อยู่แต่ท่านมาเที่ยวดู ท่านก็รู้จักเหมือนกัน

ฉะนั้นเรื่องบุญที่เกิดจากความสงบ เป็นบุญภายในเป็นที่พึง
ภายใน เป็นที่พึงทางใจของพวกเราทุกคน เรามีชีวิตอยู่ถ้าเรามี
ความสงบมีที่พึ่งอย่างนี้เราก็มีความที่มั่นคงแล้วเราก็มีความ
เป็นอยู่ที่ดีที่นี้ ถึงภาคอื่นตำบลอื่นเดือดร้อนวุ่นวายประเทศชาติ
วุ่นวาย แต่จิตใจเราไม่วุ่นวาย จิตใจเราสงบ จิตใจเรามี
หลักธรรมหลักปฏิบัติอยู่ในภายในอยู่ มีที่พึ่งทางใจอยู่ เราก็ไม่
เดือดร้อนตามเขาไปหละที่นี้ เพราะว่าที่เขาดेือดร้อนเพราะเขา
ไม่ได้อบรม เขาไม่ได้รู้เรื่องฝึกตัว ไม่รู้เรื่องที่จะแก้ไขอย่างไร เขา
หลงทางภายนอกอย่างนี้ หลงโลกพัฒนาใหม่ หลงวิทยาศาสตร์

ที่เจริญเร็วไวเกินไปอย่างนี้ มันแก้ไขไม่ทัน ฉะนั้นเราต้อง
ย้อนหลังถึงอดีตที่เราเกิดมาจนถึงปัจจุบันนี้ ก็จะได้รู้ว่ามันมีการ
เปลี่ยนแปลงมาตลอด มันไม่หยุดนิ่งหละโลกนี้ แต่ว่ามัน
เปลี่ยนแปลงแบบไม่ใช่ของเก่าแล้ว มันเปลี่ยนแปลงไปในฝ่าย
ความเสื่อม ไม่ใช่ความเจริญเหมือนที่ผ่านมาหละที่นี้ มันเจริญ
แต่สิ่งหลอกหลวงเท่านั้นแหละ แต่ว่าผลออกมามันเป็นความ
เสื่อม คือให้เราเสื่อมทรัพย์สิน เสื่อมการปฏิบัติที่เราเคยทำมาที่
เราเคยมีที่พึ่งอย่างเนี้ย การทำงาน การเกษตร การบ้าน
การเมืองอะไรก็เปลี่ยนแปลงไป

ฉะนั้นคือมันทำให้เราเสื่อมทรัพย์สิน เสื่อมสิ่งที่ไม่จำเป็น
บางอย่างอย่างนี้ แล้วก็ผิดหลักของคำโอวาทของในหลวงที่ว่า
เศรษฐกิจพอเพียงอย่างนี้ มันก็ทำความเดือดร้อนได้อยู่
เพราะว่าเรารู้อยู่แล้วว่าเราเป็นญาติโยมเป็นชาวบ้าน เรา
จะต้องทำมาหากินเอง แล้วก็ปกครองครอบครัวแต่ละคนของ
ใครของมันเอง ถ้าคนไหนไม่คิดเอาหลักธรรมมาใช้ปฏิบัติก็จะ
เกิดความเดือดร้อน ความวิบัติเกิดขึ้น คือเกิดบาปเกิดความไม่

สงบในครอบครัวอย่างนี้ ถ้าเราเอาหลักปฏิบัติธรรมคำสอน
พระพุทธเจ้าอย่างที่ว่าความสงบไปใช้ได้ล่ะ เราก็จะอยู่เย็นเป็นสุข
เหมือนที่ในหลวงทำให้โอราตไปอย่างนั้น มันจะอยู่เย็นเป็นสุข มี
กินมีใช้มีใกล้บ้านใกล้ตัวเรามีเครื่องของทุกอย่างที่บ้านเมืองเรา
ดินฟ้าอากาศอำนวยให้ การปลูกการสร้างอะไรก็ง่าย มันไม่
เดือดร้อนแห้งแล้งเหมือนแห้งอื่น ภาคอื่นที่เค้าเป็นอยู่เค้า
ลำบากกันมากกว่าเราก็เยอะ ก็เป็นอยู่ที่ตัวเราแหละที่นี่

เหตุนี้เราได้พระพุทธศาสนา มาช่วยเรา ช่วยประเทศชาติ
บ้านเมืองตลอดถึงความ เป็นอยู่ หลักประชาธิปไตยจะมั่นคงก็
อาศัยพวกเราเข้าใจธรรมะคำสอนพระพุทธเจ้านี้แหละ ไป
ปฏิบัติกันที่นี่ ถึงเราไปประชุมไปเป็นฝ่ายบริหารบ้านเมืองอย่าง
อบต หรือ สธ อะไรต่างๆ ต้องเอาหลักศีลธรรมพระพุทธเจ้าไปใช้
ถึงจะสงบร่มเย็น ถึงจะอยู่กันเป็นกลุ่มสามัคคี ทำงานร่วมกันมี
ผลดีต่อหน้าที่การงานกันทุกคน ตลอดถึงศรัทธาบำรุง
พระพุทธศาสนา ก็มั่นคงไปเหมือนกันแหละที่นี่ อย่างที่หลวงพ่
ชมว่าทั้งแปดหมู่บ้านอย่างนี้ ก็ใส่บาตรกันทุกบ้าน พระไปสาย

ไหนดก็ใส่เต็มบาตร อย่างอยู่บ้านปงนี่จนถึงปัจจุบันนี้ก็ยังไม่
เปลี่ยนแปลง ก็ยังไม่เพิ่ม คนให้ใส่บาตรแค่สี่คนกินเจ็ดคน ก็
บางทีก็พร่องๆหน่อยๆ แต่ว่าดีมีพ่อนาที่คนเมื่อก่อนเป็นคนมี
ฐานะ เป็นพ่อนาที่มีนามากกว่า เขาก็ใส่ปั้นใหญ่ก็อิมอยู่ ก็ใส่
ทานเท่าปั้นส้มโอเนี่ยแหละ เป็นข้าวหนึ่งมันก็เลยอิม ถ้าอย่างงั้น
มันไม่อิมเหรอ ถ้าใส่อย่าง(เสียงไม่ชัด) เขาหยิบใส่เท่าหัวแม่มือ
นี่ เค้าใส่คนละน้อยๆ ฉะนั้นสิ่งที่เราทำได้ทำบุญไว้ในท้องดินของ
พวกเราก็บำรุงพื้นที่ของพวกเรา บำรุงชีวิต บำรุงครอบครัวของ
พวกเราแต่ละคน อาศัยผลบุญที่พวกเรามีความสามัคคีแล้วก็ทำ
เป็นประจำอยู่ ไม่ว่าจะบ้านไหนที่ไหน ท่านเดินไปที่ไหนก็มีคน
เตรียมใส่เตรียมรออย่างนี้

อันนี้คือเป็นเรื่องพระพุทธรักษาและบ้านเมืองที่มีส่วน
เกี่ยวข้อง ที่มีส่วนคุ้มครองช่วยเหลือปกป้องบำรุงรักษาไม่ให้
เสื่อมไปจากพวกเราหละที่นี้ ภาคปฏิบัติก็เหมือนกันอย่างที่ว่า
หน้าที่ของพลเมืองดีมีศีลธรรมก็ต้องมีหลักอย่างเนี่ย เมื่อก่อน
หน้าที่พลเมืองและศีลธรรมที่เอามาเป็นหลักสูตรคำสอนของชั้น

ประถมมาก่อน ก็คือมีสอนเรื่องพระรัตนตรัย และก็มีสอนศีลห้า ให้ มีหลักใหญ่ๆแค่นี้ที่เราจะนำไปปฏิบัติ อย่างเราเป็นชาวบ้าน ถ้าเราปฏิบัติในหลักนี้ได้ อยู่ บ้านเมืองเราก็ยังสงบร่มเย็นเป็นสุข เพราะมีทั้งพระพุทธพระธรรมพระสงฆ์ มีทั้งศีล ๕ ข้อ ก็จะมีคุ้มครองเราได้ทั้งหมดแหละที่นี้ ถึงเราทำบาปอยู่แต่ก็ทำได้เป็นส่วนน้อย เพราะศีลธรรมคุ้มครองเราอยู่ เป็นพระพุทธพระธรรมพระสงฆ์ปกครองรักษาอยู่ ก็ทำให้คนโบราณของเราก็อยู่เย็นเป็นสุขมีอายุมันขวัญยืนกัน ให้เราได้ว่ารู้ได้เห็นกันมาอยู่

อันนี้เป็นพื้นฐานของพระพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับทางโลก เพราะศีล ๕ นี้เป็นศีลสากลของโลก คือโลกทั่วไปหรือว่าศีลอื่นนั้นเป็นศีลที่ปฏิบัติที่สูงไป ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ แต่ศีลพื้นฐานจริงๆคือศีล ๕ ท่านบอก ศีล ๕ ก็เท่ากับตัวเรา ร่างกายของเราทุกคนคือท่านนับว่ามีอวัยวะทั้ง ๕ คือมีแขนสอง มีขาสอง มีหัวหนึ่ง เกิดมาก็มีกันเท่ากันเท่านี้ผู้หญิงผู้ชาย ลูกของใครก็เหมือนกันและก็บอกว่าฉะนั้นศาสนาเกิดขึ้นแล้ว ศีล ๕ ได้มาแต่เกิดทุกคนแล้ว แล้วใครจะปฏิบัติรักษาเอาก็ได้บุญหมด

หฺละทีนึ่ คีลก็ไม่ขาดเพราะมันได้มาครบ สองมือ สองเท้า หัว
หนึ่งอย่างนี้หฺละ เราจะทำเอาคีลไปรักษาไปปฏิบัติ เราจะทำเอาไปหัด
ภาวนาไปปฏิบัติธรรมก็เอาตัวนี้หฺละ เอาตัวคีล ๕ เนี่ยหฺละไป
เป็นหลักอย่างนี้

ฉะนันการที่เรเป็นฆราวาสหรือเป็นศรัทธาชาวบ้านอย่างนี้
เรามีพื้นฐานคีล ๕ เป็นนิจ เราก็พ้นจากนรกหฺละ ไม่ตกนรกหฺละ
เพราะว่าอานิสงส์ของคีล ๕ ท่านก็บอกว่ให้ไปสวรรค์ อย่างที่
ท่านให้ทำยคีลว่า **สีเลนะ สุขติงยันติ** คีลให้ผลให้ความสุขแก่
ผู้รักษาผู้ปฏิบัติ **สีเลนะ โภคะสัมปทา** ถ้ามีคีลแล้วก็มีโภคะ
สมบัติ ไม่เป็นคนทุกข์คนจน ถึงคนจนมารักษาาก็เกิดเป็นคนมี
ได้ **สีเลนะ นิพุตติงยันติ** คือคีลจะได้พ้นทุกข์หมดกิเลสอย่าง
พระพุทเจ้าของพวกเร ก็ไปจากคีล ๕ เป็นพื้นฐาน เป็นต้นของ
คีลทั้งหลาย คีลมากมายที่ท่านบัญญัติในพระไตรปิฎกถึงสอง
หมื่นกับหนึ่งพันชันธ์ ก็ไปจากคีล ๕ ตัวเดียวเท่านั้น คือไปจาก
ร่างกายของเราคนเดียวเท่านั้น ที่จะนำไปปฏิบัติให้เกิดผล ให้เกิด
ความอุดมสมบูรณ์ ให้เกิดความสงบร่มเย็นที่นี้

ถ้าเรามีกันทั้งหมดอย่างสมัยคนโบราณนี้เค้าไม่มีการ
เดียดร้อน การประท้วง การว่ากัน การแข่งแย่งกัน ไม่มี!
เพราะว่าศีลธรรมนี้เสมอกัน ต่างคนก็ต่างรู้ความเป็นอยู่ความ
ต้องการเหมือนกัน ไม่รู้จะไปขัดกันไปด่ากันไปแย่งกันเอาความ
ทุกข์มาใส่ตัวทำไม ก็ตั้งใจทำหน้าที่การงานให้เต็มที่แล้วก็ดีที่สุด
แล้ว มีแต่ความเจริญอย่างเดียวแหละที่นี้ แต่ปัจจุบันเรานี่มัน
เปลี่ยนแปลงไป เราก็แก้ไขยากมากแหละที่นี้เพราะว่ามันผิดไป
แล้วนี่ เราจะตีกลับมานี่มันยาก แล้วก็คิดเรื่องที่จะแก้ก็ยาก
เพราะว่ามันผ่านไปผิดไปมันเลยไปแล้ว ฉะนั้นเราถึงคิดถึงเรื่อง
ว่าเมื่อบ้านเมืองจะเดียดร้อนขนาดไหน ถ้าเรายังมีศาสนาเป็น
เครื่องคุ้มครองเครื่องรักษา ศาสนายังไม่เสื่อมหายจากเราก็ยัง
ดับความร้อนได้ ยังระงับความวุ่นวายได้ คือระงับเรื่องสิ่งต่างๆที่
มันเกิดขึ้นให้สงบลงได้ ด้วยที่พลังของบุญด้วยพลังของศาสนา
ด้วยความสงบของจิต ของชาวพุทธเราณะนั้นะคือมีความเมตตา
มีความสามัคคี มีความดีที่สร้างมายาวนานตั้งแต่เกิดมาจนถึง
แก่ แต่ละคนก็มาก อย่างที่หลวงพ่อบอกว่าบุญที่ไม่เป็นตัวก็คือเกิดที่

มีอยู่ในใจแต่ละคน แล้วบุญที่เป็นตัวคือรูปร่างที่เรามองเห็นกัน ก็จะมีอยู่ทุกคนแหละที่นี้ มีเรื่องใจบุญ มีรูปร่างที่ได้มาจากบุญที่เกิดมาจากบุญในเบื้องหลังที่ได้สร้างอบรมมา มาในยุคปัจจุบัน เรามาเจอวิกฤตการณ์อะไรเกิดขึ้นเราก็จะต้องฟังบุญที่เราจะมา เหมือนเราหาเงินมาตั้งแต่เด็กมาจนถึงแก่ เราก็จะได้ใช้เงินที่เรา เริ่มต้นทุนมานั้นแหละ แต่ถ้าเราไม่มีมาเลยนี้ก็ลำบากแหละที่นี้ เราจะมาคิดหาเอาอย่างที่เราใช้ความคิดอย่างนี้มันเป็นไปได้ยาก

เหตุนี้การที่เราได้มาวันนี้ เราก็เลือกสถานที่คือสถานที่วัด ป่าหมีใหม่ เป็นสถานที่ที่เราไม่เคยจัดและเป็นที่ยสงบ และผู้ฟังก็ได้ตั้งใจฟังด้วยความสงบก็ได้รับความรู้ความเข้าใจในการอบรม ธรรมะเกี่ยวกับความเป็นอยู่ การแก้ไขด้านจิตใจและก็เป็นการที่จะช่วยเหลือให้ประเทศไทยเราได้เข้าสู่ความสงบ แก้ไข วิกฤตการณ์ที่มันวุ่นวายเดือดร้อนกันที่เฉพาะคนชุมนุม หนาแน่น แต่ถ้าอย่างวัดเรามันไม่มีอะไรเดือดร้อนแหละ แต่ว่า ชุมชนหนาแน่นนี้เขาบ่นเขาทูลทูลราย เขาก็ไม่รู้จะทำอะไรกัน แต่ก็ยังดีว่ามีเมตตาไม่ถึงทำลายชีวิตกัน ดังนั้นเราได้มาจัดทำ

ที่นี้ก็เป็นบุญกุศลของพวกเขาทุกคน แล้วก็ก็เป็นบุญกุศลที่พวกเขาได้อยู่ได้ทำมายาวนานถึง๒๐กว่าปีนะ ถ้านับอายุที่มาอยู่ตั้งแต่แรกมาถึงวันนี้ก็ ๒๑ ปี บุญกุศลส่วนนี้ก็เป็นปัจจัย เป็นที่พึ่งทางใจ เป็นที่พึ่งภายในของพวกเขาทุกคนที่ได้ทำกับวัดป่าห่มใหม่ ทุกคนเป็นเจ้าของ แล้วไม่ใช่ว่าเป็นวัดประจำหมู่บ้านใด วัดหมู่บ้านใหม่ บ้านหมู่บ้านใหม่ก็ร้างไปแล้วอย่างที่เราเห็น ก็เลยเป็นของทำบุญแม่แตงสมบุญแบบแบบนี้ แล้วพวกเราได้เข้าใจทั้งธรรมะทั้งความเป็นอยู่ สภาพของวัด การปฏิบัติของพระสงฆ์ในวัด และศรัทธาที่อุปถัมภ์บำรุงวัด ทุกอย่างอย่างนี้ก็ไม่มีสิ่งที่จะเสียหายเดือดร้อนวุ่นวายเพราะหลวงพ่อก็คือองค์ดูแลหมดทั้งหมด ก็เลยอยู่ในความสงบมาตลอด เราก็ได้บุญจากความสงบที่เราได้ทำมาทุกบ้านทุกที่ทุกคนนั่นแหละเป็นเจ้าของร่วมกัน

เมื่อเหตุการณ์บ้านเมืองมีอะไรมาเราก็ช่วยแก้ไข ช่วยเป็นกำลังสามัคคีในฝ่ายส่วนที่เป็นธรรม ในส่วนที่ถูกต้องอย่างนี้ เราก็จะได้รับผลดีอย่างวันนี้ที่เราได้รับการอบรมไป เมื่อเราทำได้

นำไปคิด นำไปพิจารณา นำไปปฏิบัติเทียบเท่าดู เราก็จะได้
ความศรัทธา ได้ความปลื้มใจ ได้ความรู้ในทางธรรมะปฏิบัติเข้า
เพิ่ม ก็จะเป็นมงคลแก่จิตใจของพวกเขาจึงสมกับภาชิตที่อาตมา
ยกไว้เห็นว่า กตัญญูกตเวทิตา อตตาทิ อตโนนาโถ เค้าว่าเรา
มีความดีที่ทำไว้ เรามีความกตัญญูต่อตัวเรา ต่อประเทศชาติ
บ้านเมืองแผ่นดิน ตลอดจนในหลวงของพวกเขาอย่างนี้ ก็คือว่า
เราเป็นคนดีทุกคน คนที่มีกตัญญูก็เรียกว่าเป็นเครื่องหมายแห่ง
คนดี อตตาทิ อตโน นาโถ ถ้าเราปฏิบัติตามถูกต้องเราก็จะ
เป็นผู้มีที่พึ่งของตัวเองไม่ได้เดือดร้อนคนอื่นหละทีนี้ พึ่งตัวเองได้
ตลอด ไม่เดือดร้อนไม่ต้องไปรบกวนคนอื่น ไม่ต้องไปทุกข์ทวง
คนอื่น ไม่ต้องไปแย่งในทางที่ผิด ท่านบอกว่าเป็นที่พึ่งตัวเอง ทำ
ที่พึ่งตัวเองได้ นี้แหละเป็นธรรมะที่นำมาอธิบายให้โอวาทแก่
พวกศรัทธาญาติโยมทั้งหลายก็พอสมควรแก่เวลา ก็ขอยุติเอวัง
ไว้แต่เพียงเท่านี้

ที่มา: <https://youtu.be/hRlzGdt-z58>